

ZALÁN TIBOR

Magány

Vad angyalok hordái
csatangolnak kopár tájon

Fölfalják a semmit
halál gyökerét kiássák
meddő homokot szórnak
élethez kaparó kézre

Szétszedik ami egyben volt
Széttartót összerakják

Horzsolás

Még nem érti hová széledtek
s mert nincsenek nem tudja hogy mik
a hiányból nem épülhet fel
az értelmezhetősége sem

Már nem a szavak arányai
s még nem a mondhatón túliság
a láthatón lassan átdereng
az aminek nemlét teste

Ürességet merít s fölkacag
az üvegharang csönd a léte
Rideg pusztán újra átbolyong
a véres arcú sárga angyal

fölemelgeti a fedőket
hús szivárog valaki meghal
estig Előbb az alkonyatba
részeg bárányok szélednek át

Iszonyat

Emelkedik a víz Forróság
tölti meg a szűkülő termet
ahogy a plafon egyre lejjebb
ahogy a padló emelkedik

összepréselődik és sikolt
a levegő csontok ropognak
Mintha alkonyodna idebent
ha van idebent és van aki

bentlévőként még szemlélheti
hogyan folyik szét puhán a hús
roppan a csont és üregéből
csordul alá véresen a szem

gyűrődik vissza az anyagba
a szellem s végtalálkozásuk
nem a zuhanás magassága
már – pusztulás édes illata

Öngyulladás

Lebeg függöny hullámzó testén
alszik karszék fájában a múlt
üres szívű harcos lépeget
háztető ropogó cserepén

Zárva a jövő kilincstelen
ajtó nyílik a sehovába
gyűlik a moslék véredényben
zöld disznó túródik a húsban

Műanyag prizma veri a fényt
délutáni kivégzőhelyen
árnyékot zabál kövér féreg
halálos állkapcsok neszeznek

Hanyatt az őszi napozóban
meztelen falevelek násza
zajlik lassú fényvonulásban
és fönt az egek összezárnak

Találkozás

Megjelenik csak már egészen
más mint ahogy az emlékezet
pontatlan fényképei őrzik
Roncsolt látvány elroncsolt képen

de hogy ismét abban a térben
vagy a térhez hasonló helyen

mutatkozik derengés nélkül
összeomlik a sötétkamra

Ahogy a fejét félre hajtja
mintha akkor is és ugyanúgy
Ha most vászonként felhasadna
egy lebontott szálloda fala

az egyik földszinti szobában
elfoszlott ágy és omló falak
esőáztatta törmelékén
elhagyott sírás leng lengedez

